Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 7 Helsingissä toukokuun 31 p:nä 1938 7:s vuosik.

Herääva Unkari.

Ei missään maassa, jossa juutalaisten on onnistunut suuremmassa määrin pesiytyä julkiselle taikka yksityiselle suurkapitaalille rakentuvaan elämään, voida ajatella todellista kehitystä. Heidän täydellinen kyvyttömyytensä liittyä kansakuntaan muodostaa heidän työnsä ja toimintansa suurin piirtein katsottuna uhkaavaksi vaaraksi niille mahdollisuuksille, jotka johtavat kansalliseen yhteyteen. Kaikki heidän toimintansa tähtää siihen, että kansakunta pirstoutuu lukemattomiksi puolueiksi, ja siihen että he näissä puolueissa saavat ylivallan. Kansallinen yhteys Saksassakin tuli vasta silloin mahdolliseksi, kun juutalaisten ja heidän johtamiensa vapaamuurarien mahtiasemat oli kansallissosialismin voimakkailla toimenpiteillä murrettu. Eikä mikään kansakunta, jolla on vakava pyrkimys kansalliseen yhteyteen, voi välttyä astumasta samalle tielle. Jollei tätä tapahdu, on kaikki puhe »kansallisesta kokoomuksesta» vain lavertelua! Että tämä yhä suuremmassa määrin havaitaan, ja että se tie, jonka Saksa on näyttänyt maailmalle, on ainoa oikea, — siitä ovat todistuksena ne toimenpiteet, joihin nykyisin on ryhdytty Unkarissa. Sekä koti- että ulkomaisten yhteiskunnallisten ilmiöitten vaikutuksesta herää tämä maa parast'aikaa tietoisuuteen siitä, mitä jonkin maan todellinen menestys ensikädessä vaatii.

Unkari on äskettäin saanut uuden hallituksen. Se näyttää kokoonpanon miehistä, joilla on voimakas tahto työskennellä kansan totiseksi hyväksi. Sen uusi ministeripresidentti Béla Imredy, jota myös on nimitetty Unkarin Schacht'iksi, on pitänyt hyvin voimakkaan, koko maailman sanomalehdistöä kiinnostaneen esityksen, jossa hän selostaa niitä toimenpiteitä, jotka olisivat tarpeen kansan kokoamiseksi kansallisesti yhdeksi. On merkillepantavaa, että hän aloittaa esityksensä voimakkaasti alleviivaamalla niitä kolmea perusedellytystä, joille kaikki kansallinen rakentuu: oikeuskäsityksen, sosiaalisen ja kansallisen aatteen oikeaa ymmärtämistä. Oikeuspolitiikasta puheenollen hän muun muassa huomauttaa, että rotuajatus, rotukäsite on kieltämätön historiallinen tekijä, jota ilman ei voida ajaa oikeaa kansallista politiikkaa.

Sosiaalisuudesta puheenollen hän sanoo: »Me seisomme historiallisessa käännekohdassa, jossa ihminen ei voi välttyä jokapäiväisessä elämässäkään tuntemasta, kuinka aatteiden taistelu vierii ylitsemme. Tämän historiallisen käännekohdan henkäys humisee läpi koko maailman eikä se pysähdy Unkarin rajojenkaan edessä.» Hän esittää, kuinka uusi sosiaalinen ajatus vaatii sosiaalista oikeudenmukaisuutta. Hän korostaa, ettemme me tarvitse minkäänlaista »hyväntekeväisyyttä», vaan yksilön oikeutta saada oikeudenmukainen osa kansakunnan sekä henkisistä että aineellisista arvoista. Ainoastaan tällä tavalla voidaan todellinen »sosialismi» s.o. sosiaalinen oikeudenmukaisuus luoda.

Siitä, mikä on kansallista, esittää hän näkökohtia, jotka ansaitsevat mitä suurinta huomiota, kun hän loistavalla tavalla selostaa käsitettä, joka kuuluu väärän liberalismin syömissä kansalaispiireissä esiintyvistä käsitteistä kaikkein väärinkäsitetyimpiin, nimittäin vapauden käsitettä.

Béla Imredy tähdentää aluksi terävästi, että todellinen kansallinen aate vaatii yksilön uhria yleisen hyväksi, ei ainoastaan aineellisissa asioissa, vaan myöskin niin, »että itsemääräämisoikeutta rajoitetaan». Välittömästi tämän jälkeen hän huomauttaa, ettei tämä mitenkään tarkoita »yksilön uppoutumista yleiseen tai oikeammin sanottuna yksilön uhraamista.» Hän myöntää »vapauden ulos- ja sisäänpäin, mutta ainoastaan niin pitkälle, kuin tämä on mahdollista vahingoittamatta sitä yhteyttä ja voimaa, joka on välttämätöntä kansakunnan yhteisten tehtävien ratkaisulle.» »Vapaus», jatkaa hän »on ainoastaan niin kauan hyvä, kuin se on sopusoinnussa suurten yhteisten päämäärien kanssa. Se on juuri tämä ja ainoastaan tämä vapaus, joka myöskin kansallissosialistisessa Saksassa hyväksytään, ja jota vastaan on niin voimakkaasti hyökätty, kun ei ole käsitetty vapauden rajoituksen todellista sisältöä tässä maassa. Imredy jatkaa: »Jos syntyy kiista siitä vapaudesta, jota yksilö vaatii ja siitä hänen vapautensa rajoituksesta, jota tarvitaan yhteisen hyvän vuoksi, niin ei suinkaan silloin yksilön vapaus saa käydä sen »vapauden» edellä, jota kansakunnan paras vaatii.» »Meidän ensimmäinen tehtävämme kansallisessa katsannossa» jatkaa Imredy» täytyy siis olla se, että me saatamme yksilöllisen vapauden sopusointuun kansallisten vaatimusten kanssa. Ja nykyisissä olosuhteissa ei tämä suinkaan merkitse yksilöllisten vapauksien laajenemista, vaan päinvastoin niiden supistamista, jotta ne olisivat sopusoinnussa kansallisten vaatimusten kanssa.» Tämä on miehekästä ja selvää puhetta, ja että ministeripenkit ja lehterikuuntelijat käsittivät sen oikein, sitä todistavat ne voimakkaat suosionosoitukset, jotka puhetta seurasivat.

Seurauksena ministeripresidentin kannanotosta rotukysymykseen ja kansalliseen yhteysajatukseen nähden on nyt päivänselvästi se, että hän on myös tietoinen juutalaisten ja vapaamuurarien vaikutuksen rajoittamisesta ja kuuluu niihin, jotka tätä rajoittamista maassa vaativat. Ja päivälehtien kauttahan jo tiedämmekin, että Unkarissa on nyt kaikilla aloilla saatettu voimaan ns. numerus clausus. Tosin ei tässä kohden ole täyttä askelta otettu, vaan pysähdytty 20 %:iin, mikä ilmeisesti on liian korkea. Prosenttiluvuksi olisi pitänyt ottaa 1, jotta se olisi oikein vastannut väestösuhteita. Imredy on täysin tietoinen tästä ja huomauttaa, ettei hän toistaiseksi vielä vallitsevien olosuhteiden vuoksi tahdo ottaa lopullista askelta. Mahdollisuuksien mukaan kuitenkin estääkseen sellaisia rikoksia, jotka erikoisesti ovat juutalaisille ominaisia, on hän säätänyt erittäin ankaria rangaistuksia, jotka välittömästi ovat astuneet voimaan: rangaistus salakuljetuksesta, valuuttalakien rikkomisesta, verohuijauksista, lahjomisista, yleisten varojen kavalluksesta j.m.s.

Vaikka vapaamuurarius jo kauan sitten on ollut Unkarissa kielletty, on kuitenkin päästy selville, että he ovat koettaneet toimia eri tavoin ja eri muodoissa. Uusi sisäministeri Keresztes-Fischer on senvuoksi heti hallitukseen tultuaan esittänyt uuden yhdistyksiä koskevan lain, joka tarkoittaa myös vapaamuurariuden ehkäisemistä. Tämä laki kieltää kaikki yhdistykset, joiden sääntöjä asianomaiset virkamiehet eivät ole hyväksyneet. Erikoisesti määrätään, ettei mikään yhdistys saa ottaa jäseniltään minkäänlaisia »valoja, lupauksia, juhlallisia vaitiololupauksia, tai mitään sellaista, joka sitoo heidän omiatuntojaan.» Tämä on selvää kieltä, mitä esim. juuri vapaamuurariuteen tulee. Tässä kohden olisi meidän mitä pikimmin seurattava Unkarin lainsäädännön hyvää esimerkkiä. On täysin järjetöntä, että salaiset seurat ja yhdistykset salaisine sääntöineen, tarkoituksineen ja valoineen — osittain vierasten valtioitten hyväksi — saavat kukoistaa meillä.

Siihen nähden, että Unkari äskettäin on solminut lähemmät sivistykselliset suhteet Suomeen, on tyydytyksellä tervehdittävä Unkarin astumista niiden maiden riveihin, jotka tahtovat, rotuajatuksen tunnustaen, rakentaa ja yhteenjuottaa kansansa vahvaksi kansalliseksi kokonaisuudeksi sosiaalisen ja valtiollisen oikeudenmukaisuuden pohjalla.

Y. W. J.

Häpy on jo tyystin häipynyt olemattomiin!

"Frontmannen"issa kirjoitetaan:

Ruotsista, meidän rakkaasta naapurimaastamme, tulee merkillisiä uutisia. On kyllä kauan tiedetty, että Espanjan sisällissodan alusta alkaen on jo useita satoja ruotsalaisia vapaaehtoisia taistellut punaisen Barcelonan hallituksen kansainvälisissä rosvoprikaateissa. Nyttemmin ovat nämä loiset alkaneet pienissä ryhmissä palata takaisin rauhalliseen isänmaahansa. Ne ovat kai jo kylliksi saaneet päihinsä Francon valkoisilta isänmaallisilta joukoilta. Ja ehkä tilaisuudet ryöstöihin ja murhiin eivät enää ole niin lukuisia kuin olivat sodan alkaessa. Sovjettiespanjan onneton valkoinen väestö on kai jo niin hävitetty ja ryöstetty, että kansainväliset ruotsalaiset vapaaehtoiset vapaustaistelijat ovat huomanneet itsensä työttömiksi.

Mutta Ruotsissa näitä kotiintulleita, voitettuja ryöstäjiä ja murhaajia juhlitaan kunniakkaina vapaussankareina. Suomeen nähden "pohjoismaisesti orientoiva" Ruotsin kansa vastaanottaa heidät asemilla kukin ja puhein, punaisin lipuin ja mielenosoituskulkuein. "Das lässt tief blicken", sanotaan saksaksi. Niin, perusteellisen kuvan nykyisen Ruotsin menttaliteetista ja poliittisesta suhtautumisesta.

Mutta nyt tulee kaikkein paras. Aitoruotsalaiset lehdet kertovat, että tunnetulla, ehkä myös kehnoksi tunnetulla, eversti Bratt'illa on ollut otsaa julkisesti kehoittaa, että Espanjasta takaisin tuleville ruotsalaisille punakaartilaisille annettaisiin Ruotsin kunniamitalli "Medalj för Tapperhet i Fält", sankaruuden ja uljuuden tunnusmerkki! Häpy on jo tyystin häipynyt olemattomiin! Tiedetään kyllä, että herra eversti Bratt on sivistynyt ja oppinut henkilö, mutta pakostakin tulee ihmetelleeksi, onko hän tullut heikkomieliseksi, tai onko hän ainoastaan alhainen, omia pyyteitään katsova onnenonkija. Hänen uskomaton esityksensä ei kylläkään vielä ole johtanut minkäänlaiseen tulokseen — toistaiseksi — mutta punaisen Ruotsin silmissä se on loistava edellytys ylenemiseen Ruotsin puolustusvoimissa.

Mutta me kysymme itseltämme: Voiko ja täytyykö Suomen sellaiseen maahan orientoida?

Voiko Suomi, vaaran uhatessa, odottaa turvaa ja apua sellaisen kansan kanssa tehdystä sopimuksesta?

Me vain kysymme, jos kysymінen on sallittua . . .

Nyrkkivalta, laillisuus ja kansallinen oikeus.

(Oikeusperiaatteen kehitystä kuvaava kirjoitussarja.)

II. Laillisuusvaltion pula.

Tämän sarjan ensimmäisessä kirjoituksessa kuvattiin yhteiskunnan kehitystä nyrkkivallasta laillisuusvaltioksi. Tämän kuvauksen yhteydessä tehtiin seuraavat johtopäätökset ja toteamukset:

"Oikeus" ja "yhteishyvä" ovat sama asia. Se, mikä vahingoittaa yhteiskunnan kokonaisuutta, on "väärä", ja se, mikä on yhteiskunnan kokonaisuudelle hyödyksi, on "oikea".

On mieletöntä puhua siitä, kuinka paljon vapautta jossakin yhteiskunnassa tai maassa "on olemassa". Ongelman ydin on siinä, millä tavalla vapaus on j a e t t u asukkaiden kesken.

Laillisuuden toteuttamisen perusedellytyksiksi todettiin:

1. *Kansan oikeustajunta.*
2. *Tuomarien jäävittömyys ja riippumattomuus.*
3. *Rehellisen ja pätevän oikeutta palvelevan ammattikunnan olemassaolo.*

Lisäksi todettiin, että *yhteiskunnan yhtenäinen oikeustajunta käy henkilökohtaisen mielivapaudenkin* edellä.

Mutta todettiin myöskin, että laillisuudesta huolimatta on vielä yhteiskunnassa olemassa paljon vääryyttä. Käytännössä laillisuus enimmäkseen sovittaa ainoastaan yksityisten henkilöitten väliset ristiriidat, ja tämänkin se tekee vain siinä määrässä kuin lait ovat "onnistuneet" s.o. kansan oikeustajunnan mukaiset. Sitä eivät kuitenkaan kaikki lait ole. Ja ristiriitoja ei ole olemassa ainoastaan yksityisten henkilöitten vaan myöskin eri kansalaisryhmien ja kansanluokkien välillä. Viimemainittujen sovittamiseksi ei ole mitään oikeuslaitosta. Niin oudolta kuin tämä ehkä kuulostaakin, on yhteiskunta siis tässä mielessä edelleenkin nyrkkivallan kannalla.

Ryhmien välinen taistelu.

Eri kansalaisryhmät ja kansanluokat ovat näet muodostuneet samalla tavalla kuin ensimmäiset perhe- ja heimoyhteiskunnat, nimittäin siten, että sellaiset ihmiset, joilla on yhtäläiset edut, ovat liittyneet yhteen näitä yhteisiä etujaan vaalimaan toisia ryhmiä vastaan, joilla on päinvastaisia etuja vaalittavina. Sentähden nämä kansalaisryhmät ja kansanluokat käyvät jatkuvaa etu-taistelua keskenänsä, aivan niinkuin tekivät aikoinaan eri perheyhtymät ja heimot nyrkkivallan aikana.

Pahimmissa tapauksissa voi kansalaisryhmien ja kansanluokkien välinen etutaistelu muodostua veriseksi k a n s a l a i s s o d a k s i. Tavallisissa olosuhteissa taas tuo etutaistelu keskittyy l a i n s ä ä d ä n t ö t o i m i n t a a n. Tässä toiminnassa ratkaisu tapahtuu t i l a p ä i s t e n, h e t k e l l i s t e n ä ä n t e n e n e m m i s t ö j e n perusteella, mikä merkitsee, että jokaisessa tapauksessa v a h v e m p i r y h m ä v i e v o i t o n h e i k o m m a l t a.

Mutta tämähän on periaatteessa — joskaan ei ulkonaisesti — juuri n y r k k i v a l t a a, eikä suinkaan oikeutta tai laillisuutta. Sillä todellisen oikeuden periaate merkitsee, että kansan k o k o n a i s u u d e n edun — eivätkä ryhmien välisten voimasuhteiden — tulee ratkaista kansakunnan o s i e n väliset eturiidat.

Tämä n y r k k i v a l l a n l u o n t e i n e n eri kansanosien välinen etutaistelu tapahtuu n.s. "demokraattisissa" maissa ennenkaikkea "parlamentissa" eli kansaneduskunnassa. Tämä kansanedustajisto on valittu julkituomaan kansan tahdon, jotta kansaa hallittaisiin sen oman tahtonsa mukaisesti, eikä mielivaltaisesti jonkun ruhtinaan tai muun valtiaan tahdon mukaisesti.

Itse tuo viimeksimainittu periaate — että kansaa on hallittava o m a n t a h t o n s a m u k a i s e s t i, on tietysti terve ja oikea, eikä vapaassa Pohjolassa kannata edes ottaa puheenalaiseksi mitään poikkeuksia tästä periaatteesta. Sitä vastoin voidaan kyllä olla eri mieltä siitä, m i t e n j a m i l l ä k e i n o i l l a kansan tahto on todettava ja käytäntöön sovellutettava.

Yleinen mielipide näkyy olevan niin tottunut siihen olettamukseen, että t i l a p ä i s e t ääntenenemmistöt olisivat ilman muuta sama kuin "kansan tahto", ettei juuri kukaan edes pysähdy ajattelemaan, onko näin todellakin asian laita, vai onko mahdollisesti olemassa muita — ja ehkä parempiakin — keinoja kansan tahdon toteuttamiseksi. Niin pian kuin arvostellaan nykyisen yhteiskuntamuotomme ja varsinkin parlamentarismin varjopuolia ja puutteellisuuksia, niin tätä pidetään ilman muuta pyrkimyksenä käydä "vapauteen" ja "kansanvaltaan" käsiksi. Olkoon nyt sentähden tässä selvästi sanottu, ettei tarkoituksemme suinkaan ole sellainen. Mutta me väitämme, että niin "vapaus" kuin "kansanvaltakin" tarvitsevat p a r e m p i a toteuttamiskeinoja kuin mitä nykyinen parlamenttarismi tarjoaa.

"Mielipide-puolueet" ja "etupuolueet".

Kansaneduskunnan, sen nykyisessä muodossaan, muodostavat 200 henkilöä, jotka edustavat eri kansalaisryhmiä, joita sanomme "puolueiksi". Puolue voi syntyä kahdella eri tavalla: joko siten, että henkilöt, joilla on yhtäläiset m i e l i p i t e e t, yhtyvät näitten k o r o s t a m i s e k s i, taikka siten, että henkilöt, joilla on yhtenäiset e d u t, liittyvät yhteen näitten v a a l i m i s e k s i.

"Mielipidepuolueilla" ei ole vastakkaisia päämääriä. Niin "vanhoilliset" kuin "edistysmielisetkin" tähtäävät kansan onneen ja hyvinvointiin. Ne eroavat toisistaan vain kysymyksessä, m i t e n nämä päämäärät ovat parhaiten saavutettavissa. "Etupuolueilla" taas i t s e p ä ä m ä ä r ä t voivat olla — ja usein ovatkin — aivan päinvastaisia. Korkeat viljatullit ovat kertakaikkiaan maanviljelijöiden eduksi, mahdollisimman alhaiset viljatullit ovat taas yhtä selvästi aina teollisuustyöläisten eduksi.

Kun päämäärä on yhteinen, niin jää ainoastaan päätettäväksi, kuinka se on parhaiten saavutettavissa. Että tässäkin kysymyksessä kuitenkin voi olla olemassa eri mielipiteitä, johtuu yksinkertaisesti siitä, ettei ihmisten havainto- ja arvostelukyky ole virheetön. Tutkimalla ja keskustelemalla voidaan kuitenkin ainakin vähitellen päästä yhä suurempaan selvyyteen, ja sen vuoksi myöskin yksimielisyyteen siitä, kuinka yhteishyvä on parhaiten toteutettavissa. Varsinaisen, yksityisiä riitoja sovittavan oikeuslaitoksen alalla olemme jo päässeet niin pitkälle, että miltei aivan y k s i m i e l i n e n kansan tahto tukee laillisuutta ja työntää pois yhteiskunnasta jokaisen, joka rohkenee nousta kansan oikeustajuntaa vastaan. Ajanmukaisella sanonnalla voidaan siis sanoa, että yleinen mielipide t ä l l ä alalla on "samansuuntaistutettu" — eikä kukaan näe siinä mitään "vapaudenvastaista".

Mutta sellaisissa kysymyksissä ja tapauksissa, missä itse p ä ä m ä ä r ä t ja e d u t ovat vastakkaisia, ei mikään sellainen "samansuuntaistuttaminen" ole mahdolli-

Saksan ja Itävallan yhdyistyminen.

Adolf Hitlerin puhe Saksan valtiopäivillä maaliskuun 18 päivänä 1938.

(Jatkoa N:oon 6.)

Neuvottelu Berchtesgadenissa.

Sen vuoksi olin juuri näistä syistä päättänyt aikaansaada teille tunnetun neuvottelun Berchtesgadenissa silloisen liittokansleri Schuschniggin kanssa. Minä olen tälle miehelle mitä vakavimmin selittänyt, että hallitustapa, jolta puuttuu kaikki laillisuus ja joka oikeastaan hallitsee vain väkivallan avulla, joutuu ajan oloon yhä suurempiin ristiriitoihin pyrkimyksissään aivan vastakkaisen kansantahdon kanssa. Minä koetin hänelle selvittää että tämä kehitys on toiselta puolen johtava yhä jyrkempään torjumiseen ja sitä mukaa toiselta yhä voimakkaampaan väkivallan käyttöön. Mutta, että silloin huomioonottaen juuri Saksan valtakunnan jälleensyntyneen suuren mahdin, olisi aivan mahdotonta, ettei vallankumouksellisia nousuja tapahtuisi. Näissä olosuhteissa voisi olla siitä ainoastaan alati kasvava terrori seurauksena. Mutta lopuksi täytyisi silloin tulla sellaisen tilanteen, mikä tekisi kansallista kunniantuntoa omaavalle suurvallalle mahdottomaksi sitä kauemmin kärsivällisesti katsella tai vieläpä selittää olevansa välinpitämätön sen suhteen. Minä en ole herra Schuschniggille jättänyt mitään epäilystä siitä, ettei ole olemassa yhtäkään kansallisen säädyllisyyden ja kunniantunnon omaavaa saksalaissyntyistä itävaltalaista, joka ei sydämensä syvyydessä kaihoaisi ja tavoittelisi yhteenliittymistä Saksan kansan kanssa. Minä pyysin häntä säästämään saksalaisen Itävallan, Saksan valtakunnan ja hänet itsensä sellaiselta tilanteelta, mikä ennemmin tai myöhemmin olisi johtava mitä vakavimpiin ristiriitoihin. Tässä mielessä minä ehdotin hänelle erästä tietä, mikä vähitellen saattoi johtaa jännityksen laukeamiseen ja sen seurauksena hiljaiseen sovintoon ei ainoastaan itse Itävallassa elävien ihmisten kesken, vaan myös molempien saksalaisten valtioiden välillä!

Mutta minä huomautin herra Schuschniggille, että tämä olisi viimeinen yritys, mikä minun puoleltani tulisi kysymykseen, ja että olin päättänyt siinä tapauksessa, että tämä yritys epäonnistuisi, valvoa Saksan kansan oikeuksia kotimaassani sellaisin keinoin, jotka tämän maan päällä ovat ammoisista ajoista vielä silloinkin jääneet jälelle, kun ihmisymmärrys sulkeutuu säännöllisen oikeudenmukaisuuden käskyltä. S i l l ä d e m o k r a a t t i s t e n m u o d o l l i s u u k s i e n m i e l i k s i e i o l e v i e l ä m i k ä ä n s ä ä d y l l i n e n k a n s a k u o l l u t! Muutenhan sitä vähimmin ajatellaan noissa demokraattisissa maissa, joissa siitä enimmän puhutaan.

Olen teidän edessänne, kansanedustajani, Saksan valtiopäivämiehet, helmikuun 20 päivänä ojentanut silloiselle liittokansleri Schuschniggille käteni. Hän on jo heti ensimmäisessä vastauksessaan sysännyt tämän käteni takaisin.

Mutta yhteisesti sovittuja velvollisuuksia hän alkoi epäröiden täyttää vain siinä määrin, missä määrättyjen muiden valtioiden taholta ilmeisesti neuvottiin säilyttämään torjuva asenne. Mutta sen lisäksi meillä on jo nyt tilaisuus todeta, että osa Saksaa vastaan suunnatusta valhekiihotuksesta oli inspiroitu itsensä herra Schuschniggin sanomalehtitoimistosta. Ei voinut olla olemassa enää epäilystäkään, että herra Schuschnigg, jolla asemassaan ei ollut mitään laillista perustusta ja muutoin mitättömän pienen vähemmistön terroriin nojautuen harjoitti väkivaltaa saksalaisessa Itävallassa, oli päättänyt rikkoa tämän sopimuksen.

Schuschniggin kansaan vetoaminen — hyökkäys Itävallan kansan enemmistöä vastaan.

Tiistaina maaliskuun 8 päivänä saapuivat ensimmäiset väitteet aiotusta kansaan vetoamisesta. Ne tuntuivat niin mielikuvituksellisilta ja uskomattomilta, että niitä pidettiin ainoastaan huhuina. Keskiviikkoiltana saimme sitten todella hämmästyttävän puheen välityksellä tiedon hyökkäyksestä ei ainoastaan keskenämme tehtyjä sopimuksia, vaan ennen kaikkea Itävallan kansan enemmistöä vastaan. Maassa, jossa ylipäänsä ei moniin vuosiin ollut toimitettu mitään vaaleja, jossa ei ollut vaalikortistoa eikä listojakaan, määrättiin vaalit, joiden piti tapahtua vajaan kolmen päivän kuluttua. Vaalikysymys oli asetettu niin, että torjuva kannanilmaisu näytti Itävallassa silloin voimassa olleiden lakien mukaan rangaistavalta. Ei ollut mitään valitsijalistoja, joten asian oikaiseminen sellaisilla listoilla oli siitä syystä jo alusta alkaen mahdotonta, muistutusten tekeminen oli jätetty kokonaan huomioon ottamatta, vaalisalaisuus ei ollut sallittu eikä myöskään toivottu, kielteisesti äänestäjä oli jo edeltäpäin polttomerkillä merkitty, myönteisesti äänestäjille oli annettu kaikki edellytykset vaaliväärennykseen, toisin sanoen:

Herra Schuschnigg, joka tiesi tarkalleen, että häntä kannattaa ainoastaan kansan vähemmistö, yritti vertaansa vailla olevalla vaalipetoksella hankkia itselleen oikeutuksen niiden velvoitusten julkiseen rikkomiseen, jotka hän itse oli hyväksynyt. Hän tahtoi saada valtuudet saksalais-itävaltalaisen kansan valtaosan jatkuvaan ja vieläkin häikäilemättömämpään sortamiseen.

Tämä sanansa rikkominen ja nämä toimenpiteet saattoivat seurauksiltaan johtaa ainoastaan kapinaan. Ainoastaan joku mielettömästi sokaistu saattoi uskoa voivansa siten vaimentaa kansan todella valtavan enemmistön, tukeakseen sillä tavalla laitonta hallitustaan vielä muka oikeudellisestikin maailman silmissä. Mutta tämä kapina, jonka puhkeamista ei voitu epäillä ja jonka merkit olivat heti havaittavissa, olisi johtanut uuteen ja tällä kertaa hirvittävään verenvuodatukseen. Sillä kun kerran sellaisesta jatkuvasta vääryydestä alkunsa saaneet intohimojen liekit alkavat leimuta, ne voidaan kaiken kokemuksen mukaan sammuttaa ainoastaan verellä. Historialliset esimerkit ovat sen tarpeeksi selvästi osoittaneet.

Minä olin nyt päättänyt tehdä lo-

nen. Näkökohtien täytyy sellaisissa asioissa j a t k u v a s t i erota toisistaan yhtä suuressa määrässä kuin itse päämäärätkin eroavat toisistaan.

"Mielipidepuolueet" edustavat eri mielipiteitä siitä, kuinka yhteinen päämäärä on parhaiten saavutettavissa. "Etupuolueet" taas edustavat näkökohtia siitä, kuinka keskenään ristiriitaiset päämäärät olisivat saavutettavat.

Ratkaisematon omantunnonpulma.

Kansanedustajisto meillä nyt vallitsevaa tyyppiä on itse asiassa "mielipidepuolueiden" ja "etupuolueiden" k i r j a v a s e k o i t u s. K a n s a n e d u s t a j i s t o n a sen tulee edustaa kansan tahtoa yhteishyvän saavuttamiseksi, mutta p u o l u e i d e n e d u s t a j i s t o n a se muodostuu samalla ristiriitaisten ryhmä- ja luokkaetujen t a i s t e l u k e n t ä k s i.

Kansanedustajalle on täten uskottu kaksi eri tehtävää, joita on mahdotonta samanaikaisesti suorittaa. Hänen tulee samanaikaisesti toimia tuomarina ja asiapuolena.

Tämä tosiseikka aiheuttaa käytännössä jatkuvasti niin vakavan omantunnonpulman, etteivät tavalliset ihmiset voi siitä selviytyä turmelematta sieluaan. Ensimmäistä tehtävää — yhteishyvän edustamista — on tietenkin pidettävä tärkeimpänä, mutta toisaalta kukaan ei voi olla taistelematta elinetujensa puolesta. Viimeksimainittu välttämättömyys jääpikin sitten käytännössä voitolle, josta on seurauksena että

puolue-parlamenttaarinen järjestelmä pakoittaa ihmiset esittämään etupyrkimyksiään muka yhteishyvään tähtääviksi "vapaiksi mielipiteiksi" verhottuina.

Siinä piileekin puolue-parlamenttarismin kipeä kohta, että se tällä tavalla suorastaan p a k o t t a a ihmisiä määrätynlaiseen e p ä r e h e l l i s y y t e e n.

"Sanavapaus" ja "valehtelemisvapaus".

Ihmiset ovat erittäin herkkiä kaikelle, mikä koskee heidän elinetujensa säilyttämistä ja edistämistä. Niin kauan kuin voidaan y k s i t y i s e t u j a säilyttää ja edistää u s k o t t e l e m a l l a muille, että ne m u k a edustavat yhteishyvää, niin tietenkin jokainen pyrkii itselleenkin säilyttämään tämän taistelukeinon käyttämisen mahdollisuuden. Sen säilyttämisen välttämättömyyden "todistamiseksi" vedotaan tällöin "sanavapauteen", joka kuitenkin tällöin itse asiassa muodostuu "v a l e h t e l e m i s-v a p a u d e k s i". Juuri nyt niin muodissa oleva "diktatuurikauhu" perustuu hyvin laajassa mitassa pelkoon, että jollekulle määrätylle yksityiselle ryhmälle voisi onnistua monopolisoida itselleen tämä "valehtelemisvapaus" ja siten hankkia itselleen mahdollisuuksia sortaa kaikkia muita yhteiskuntaryhmiä. Mutta sama sortamisen vaara on myöskin olemassa niin pian kuin joku määrätty puolue saavuttaa kansanedustajistossa ehdottoman, joskin yksinkertaisen, äänten enemmistön. Silloin kauniin pinnan alla piilevä nyrkkivallan periaate heti pääsee käytännössä vaikuttamaan, ja tuo voittoisa ryhmä ryhtyy todellakin sortamaan kaikkia muita ryhmiä. Tällaisissa tapauksissa kansalaissota on varsin todennäköinen seuraus. *)

Jokainen yksityinen, parlamenttaarinen puolue pyrkii kyllä omaan diktatuuriinsa, josta yhteiskunta pelastuu ainoastaan niin kauan kuin ei yksikään puolue onnistu toteuttamaan tätä pyrkimystään.

Tällainen p a k k o e p ä r e h e l l i s y y t e e n ja tällainen k a n s a l a i s s o d a n u h k a piilee siis puolue-parlamenttaarisessa järjestelmässä, sentähden, ettei se perustu o i k e u s p e r i a a t t e e s e e n (s.o. oikeuden eli yhteishyvän periaatteeseen), vaan k u l l o i n k i n l u k u i s a m m a n r y h m ä n t i l a p ä i s v o i t t o o n — (s.o. vahvimman voittoon eli nyrkkivallan periaatteeseen).

Aikamme kohtalokkain harhaoppi.

Syynä tähän on taas se harhaoppi, joka väittää, että jokaista tilapäistä ääntenenemmistöä olisi muka ilman muuta pidettävä "kansan tahtona". Ettei suinkaan niin ole asianlaita selviää m.m. seuraavista esimerkeistä.

Jos 100,001 maanviljelijää 100,000 teollisuustyöläistä vastaan äänestävät kohtuuttoman korkeita viljatulleja — tai jos 100,001 teollisuustyöläistä äänestävät kokonaan poistettaviksi viljatullit, joita ilman maanviljelys käy kannattamattomaksi — niin on suorastaan mieletöntä pitää tällaisia ratkaisuja "kansan tahtona".

Kummassakaan tapauksessa ei ole tapahtunut mitään muuta kuin että yksi kansalaisryhmä on saavuttanut tilapäisen voiton toisen kansalaisryhmän kustannuksella.

Mutta kun 90 % kansasta oikeustajuntansa perusteella jatkuvasti ja pysyväisesti suhtautuu päättävän kielteisesti murhiin ja varkauksiin, silloin voidaan täydellä syyllä puhua t o d e l l i s e s t a kansan tahdosta.

Jos sanomalehtiagitation avulla saadaan aikaan 51 %:nen ääntenenemmistö jonkun määrätyn valuuttapoliittisen toimenpiteen puolesta, niin tätä ei voida pitää "kansan tahdon' 'ilmaisuna. Äänestäjien koko joukossa on nimittäin tuskin edes 5 % sellaisia henkilöitä, joilla olisi sen verran rahapoliittista ammattituntemusta, että he voisivat t i e t ä ä, mitä he tällaisessa teknillisessä erikoiskysymyksessä oikeastaan "tahtovat".

Mutta jos sanotaan, että maan valuuttapolitiikka on p e r i a a t t e e l l i s e s t i h o i d e t t a v a r e h e l l i s e s t i j a t a i t a v a s t i, niin tämä on kyllä kansan tahdon ja kokonaisedun mukaista ja sitä voidaan hyvällä syyllä pitää s u u n t a a o s o i t t a v a n a ja a m m a t t i m i e h i ä v e l v o i t t a v a n a kansan tahtona. *(Jatkuu.)*

*) Kun Suomessa sosialidemokratia saavutti vuonna 1917 ehdottoman ääntenenemmistön eduskunnassa, niin oli siitä — vapaussodan yhteydessä — seurauksena myöskin kansalaissota.

Suomen Sosialidemokraatti

ilmentää jatkuvasti juutalaista kantaansa.

Niinkuin F. W. Jalander jo 55 vuotta sitten selvästi huomautti, on Suomen terve kansa aivan vaistomaisesti seisonut antijuutalaisella kannalla. Siihen aikaan kuin hän kirjoitti artikkelinsa, puolsivat juutalaisten kansallisuusoikeuksien myöntämistä ainoastaan ruotsinkieliset, jotka tässä asiassa ajoivat asiaa väärinkäsitetyn humanismin nimessä. Sittemmin on tätä samaa juutalaisia puolustavaa kantaa jatkettu ruotsalaisen degeneroituneen vasemmiston taholta.

Mitä suomenkielisiin tulee on juutalaisuutta puolustava asenne ilmennyt vasta sitten kun juutalaisten johtama marxilaisuus pesiytyi maahamme. Mutta olemme varmat siitä, että jos Suomen työläistö heräisi selvästi näkemään, kuka oikeastaan johtaa marxilaisten johtajien toimintaa maassamme, niin varmasti he ottaisivat toisen kannan johtajiinsa. Mutta niin kauan kuin johtajisto voi heiltä salata, että he hoitelevat juutalaisten asioita, niin peli voi jatkua.

Olemme jo äskeisessä vastineessamme "Missä raja", huomauttaneet siitä punaisesta juutalaisasenteesta, jonka S. S. on omaksunut. Maaliskuun 4 p:n numerossa on taas nähtävänä pitkä arkitteli, jossa Francon hallitusta käsitellään selvästi juutalaisessa hengessä. Kyseessäolevan kirjoituksen on sepustellut haastattelun muodossa eräs Leo Rosenthal. Jo nimestä päättäen yksi niitä monia juutalaisia avustajia, joita on olemassa S. S:n "henkisessä kaartissa". On merkille pantavaa, että S. S. samoin kuin Svenska Pressenkin koko ajan on nimittänyt Francon joukkoja, jotka uhraavat henkensä Espanjan pelastamiseksi, "rebelleiksi". Mutta nyt on sattunut niin pahasti, ett'ei vasen käsi ole tiennyt, mitä oikea tekee, sillä samana päivänä kuin S. S. haastattelussaan koetteli uskotella lukijakunnalleen, että ainoastaan Francon puoli on saanut avustusta ulkovalloilta, kun sen sijaan punaista puolta huolestuttaa se, ettei rajoja avata avustuksien saamiseksi, niin Svenska Pressen paljastaa, miten paljon avustusta punainen puoli todella on saanut. Juutalainen Rosenthal on kysyvinään haastatellulta Manuel Valladarksilta, että "Onko toiveita, että Englanti ja Ranska vihdoinkin avaavat Espanjan rajat aseittentuonnille?" Tähän vastaa Valladark: "Tasavallan Espanjan pitäisi vihdoinkin saada tämä etu, johon sillä on lailliset oikeudet." Tosiasiahan on kuitenkin, ei ainoastaan, että punaisten toimintaa on alusta pitäen johdettu ja avustettu sekä puna-Venäjältä ja Ranskasta käsin, vaan sitäpaitsi, joskin pienemmässä määrässä, kaikkien kansanrintamamaiden taholta. Niinpä kansallinen Espanja on hiljattain todennut, kuinka suuresti Ranska viime aikoina on avustanut puna-Espanjaa. Marseille on aivan täynnä laivoja, joista uudestilastauksen kautta viedään sotatarvikkeita Barcelonaan ja Valenciaan. Niinpä on aivan hiljattain Marseillesta viety puna-Espanjaan 80 Curtis-lentokonetta, 400 vapaaehtoista, 900 tonnia bensiiniä ja 60 sovjettilentokonepiloottia. Samaan aikaan kulkeutuu alituinen virta sotatarvikkeita ranskalais-espanjalaisen maarajan yli. Hiljattain lähetettiin Perpignasta 160 ranskalaista ilmakonetta puna-Espanjaan ja joulukuun ajalla 1937 on 347 ranskalaista reserviupseeria, 98 divisioonaupseeria ja useita tuhansia vapaaehtoisia ylittänyt Ranskan—Katalonian rajan.

Yhtenä ainoana viikkona viime joulukuussa lähetettiin seuraavat avustukset puna-Espanjaan:

Belgiasta: 16.300 frangia ja yksi lastivaunu ruokatavaroita.

Ranskasta: pitkä jono lastivaunuja elintarvikkeita.

Englannista: 3000 puntaa ja 20 miljoonaa frangia.

Schweitsistä: Suuri lastivaunu ruokatavaroita.

Tanskasta: 100.000 kruunun edestä tavaroita. Yhteensä on Tanskasta lähetetty 578.000 kruunua.

Ruotsista: 220.000 kruunua.

Norjasta: 110.000 kiloa kalaa.

Suomesta: 300.000 markkaa.

Amerikasta: 84.473 dollaria ja tavaroita 205.880 dollarin arvosta.

Me näemme siis, että sekä II että III internationaali ovat punaisten lämpimiä avustajia.

Samana päivänä kuin S. S. koettaa juutalaisen Rosenthalin haastattelun kautta uskotella lukijoilleen, että ainoastaan kansanvaltainen Franco-Espanja saa apua ulkoapäin, kirjoittaa Svenska Pressen, että niitten anarkistien sijaan, jotka ovat alkaneet kapinoida punaisella puolella, on heitä "korvattu tjekkiläisillä ja ranskalaisilla bolsjeviikeilla". Katso Svenska Pressen N:o 52, sivu 3, otsikko "Allt flera överlöpare till Franco" (Yhä useampia yliloikkareita Francon puolelle). Ja samalla sivulla kirjoittaa lehti otsikolla "Huru skall evakueringen ske i Spanien?" (Kuinka evakuoinnin tulee tapahtua Espanjassa?) seuraavasti: "Att Sovjetryssland nu föreslår 20,000 till evakuering, ställer onekligen Maiskis tidigare bedyranden, att det endast finnes 14,000 frivilliga på regeringshåll i en egendomlig dager" (Että Neuvostovenäjä nyt eh-

pun kotimaani jatkuvasta sorrosta! Siitä syystä ryhdyin heti niihin välttämättömiin toimenpiteisiin, jotka näyttivät tarpeellisilta, jotta Itävalta voitaisiin säästää Espanjan kohtalolta.

Se uhkavaatimus, jonka johdosta maailma alkoi yhtäkkiä voivotella, ei sisältänyt mitään muuta kuin jyrkän vaatimuksen, ettei Saksa tule enää sietämään saksalais-itävaltalaisten kansalaistoverien enempää sortamista ja samalla varoituksen, ettei lähdettäisi kulkemaan sellaista tietä, minkä ehdottomasti olisi täytynyt johtaa verenvuodatukseen.

Että tällainen suhtautuminen oli oikea, osoittaa se tosiasia, että toteuttaessani sitten kuitenkin välttämättömäksi tulleen asioihin puuttumisen kolmen päivän kuluessa, koko kotimaa kiiruhti ottamaan minut vastaan, ilman että yhtä ainoatakaan laukausta ammuttiin ja yhden ainoankaan uhrin kaatumatta, kuten otaksun, suureksi mielikarvaudeksi kansainvälisille pasifisteillemme. Jollen minä olisi Itävallan kansan ja sen kansallissosialistisen uuden hallituksen toivomusta noudattanut, olosuhteet olisivat mitä suurimmalla varmuudella kehittyneet sellaisiksi, että ne kuitenkin myöhemmin olisivat tehneet asioihin puuttumisemme välttämättömäksi. Tahdoin säästää tämän ihmeen kauniin maan äärettömältä onnettomuudelta ja kärsimyksiltä. Sillä vasta sitten, kun viha alkaa liekehtiä, järki pimenee. Silloin ei ole enää olemassa mitään syyn ja sovituksen oikeudenmukaista punnintaa. Kansallisviha, henkilökohtainen kostonhimo ja itsekkäiden pyyteiden alhaiset vaistot kohottavat yhdessä palon liekin ja etsivät raivossaan uhreja oikeudesta välittämättä tai seurauksia ajattelematta!

(Jatkuu)

Mies joka on ottanut sormen suustaan.

Lordi Rothermere.

Lordi Rothermere — suuren englantilaisen sanomalehden "Daily Mail'in omistaja, on yksi niistä harvoista poliittisesti huomattavista henkilöistä, joilla jo aikoja sitten on ollut kykyä käyttää järkeään ja jotka ovat lakanneet ihmettelemästä — sormi suussa — sitä mitä on tapahtunut ja mitä tapahtuu Saksassa. Hän on usein matkustanut maassa ja välittämättä demokraattisen sanomalehdistön valhepropagandasta muodostanut itselleen oman käsityksensä oloista sellaisina kuin ne todellisuudessa ovat. Hän on seitsemän kertaa tavannut Hitlerin ja hänen vaikutelmansa hänestä on, että hän on oikea "Gentleman", mikä englantilaisen suussa merkitsee verrattain paljon. Hän on viimeksi toukokuun puolivälissä kirjoittanut asiasta lehdessään, vaatien itsepintaisesti yhteisymmärryksen luomista Englannin ja Saksan välille. Hän huomauttaa siitä väärästä asenteesta, mikä on ollut Englannille ominainen suhtautumisessaan niin hyvin Mussoliniin kuin Schuchniggiin. Mitä viimeksimainittuun tulee, on häneen positiivisessa mielessä suhtauduttu asiallisesti väärin ja mitä edelliseen samoin kuin Hitleriin tulee, on negatiivinen suhtautuminen valheellinen. Lordi Rothermere mainitsee kuinka Englannissa yhteen aikaan pidettiin Mussolinia vitsinä! Koko Englannin kansa samoin kuin monet muutkin kansat hymyilivät tuolle "vitsille" pitäen lapsen tavoin sormea suussa. Ja kuitenkin on Englanti saanut tunnustaa Italian täysin samanveroiseksi suurvallaksi Välimerellä ja lopuksi myöskin Italian imperiumin huolimatta kaikista niistä verukkeista ja juonitteluista, joiden avulla asiasta on koetettu päästä.

Lordi Rothermere tehostaa sitä tosiseikkaa, että englantilaiset diplomaatit eivät ole ilmeisestikään kyenneet ymmärtämään sitä kansanvoimaa ja tarmoa, mitä nuo autoritaaristen valtioitten johtajat edustavat ja mitä ainoakaan parlamentaarinen pääministeri ei koskaan ole kyennyt mobilisoimaan. Adolf Hitleristä hän esittää m.m. seuraavan lausunnon: "Hitler kutsuu itseään ylpeydellä kansan mieheksi. Mutta tämä ei estä sitä, että minä tavattuani hänet seitsemän kertaa olen saanut hänestä sen käsityksen, että hän on suuri ja todellinen "gentleman". Jokainen vieras tuntee heti suurta mieltymystä häneen. Ei tarvitse olla kuin viisi minuuttia hänen seurassaan, kun tuntuu siltä, ikäänkuin olisi tuntenut hänet jo kauan. Hänen kohteliaisuuttaan tuskin on mahdollista kuvata. Niin miehet kuin naisetkin hän heti valloittaa vaatimattomalla hymyilyllään. *Hän omaa harvinaisen kulttuurin ja hänellä on laajat tiedot varsinkin musiikin, maalaustaiteen ja arkkitehtuurin aloilla."*

Rothermere jatkaa: "Hitlerin politiikka on saavutettu ilman verenvuodatusta. Hän on saavuttanut valta-asemansa 68 miljoonaisen kansan keskuudessa hyvin vähäisellä ihmishenkien menetyksellä. Itävalta yhdistettiin valtakuntaan ilman ainoatakaan laukausta. Palestiinan levottomuuksissa on mennyt hukkaan enemmän ihmishenkiä 5 vuoden aikana kuin Saksassa ja Itävallassa Hitlerin tultua valtaan."

Todistelunsa päättää Rothermere seuraavasti: "Tässä esittämäni on lopputulos siitä järjestelmällisestä tutkimustyöstä, mitä olen Saksassa harjoittanut. Katson, että maailmanrauha on mahdoton ilman ystävyyssuhdetta Saksan ja Ranskan välillä. Kehoitan kaikkia maamiehiäni, yksityisiä samoinkuin yhdistyksiä tekemään kaiken voitavansa yleisen suunnan muuttamiseksi niin että *maailman suurin merivalta ja maailman suurin maavalta ojentaisivat toisilleen kättä."*

Niin puhuu mies, joka on nähnyt ja ajatellut tarpeeksi voidakseen ottaa sormensa suustaan.

---

dottaa 20,000 evakuoitavaksi, asettaa epäilemättä Maiskin aikaisemmat vakuutukset siitä, että hallituksen — s.o. punahallituksen — puolella olisi vain 14,000 vapaaehtoista, hieman omituiseen valoon). Nämä Neuvostovenäjältä ehdotetut 20,000 on nimittäin tarkoitettu ainoastaan *osana* niistä, mitkä lopullisesti poistettaisiin ehdotetun sopimuksen mukaisesti.

On siis selvää, että S. S:n juutalaishaastattelu on pelkkä valheellinen pimittämisyritys, joka osoittaa, että S. S. jatkuvasti hoitaa juutalaisbolshevistisen rintaman asioita.

Uutta suuntaa valaisevaa kirjallisuutta.

Tilausmaksunsa suorittaneille SINIRISTIN vuosikertatilaajille lähetetään pyynnöstä, ilmaiseksi ja postivapaasti, niin pitkälle kuin varastosta riittää seuraavat kirjaset ja lentolehtiset:

VIISI VUOTTA KANSALLISSOSIALISMIA. ADOLF HITLERIN puhe valtiopäivillä Berliinissä helmikuun 20 p:nä 1938.

ADOLF HITLERIN puhe valtiopäivillä Berliinissä toukokuun 21 p:nä 1935.

TRI GÖBBELS: Kommunismi ilman naamiota.

TRI GÖBBELS: Bolshevismi teoriassa ja käytännössä.

TRI GÖBBELS: Totuus Espanjasta.

Ikuinen Juutalainen. (Siniristin erikoisnumero).

Bolshevismi teoriassa ja käytännössä (lentolehti).

Mitä tahtoo Saksa (lentolehti).

Lähetettyjä.

Allekirjoittaneelle on ollut erittäin kiintoisaa saada tutustua avoimeen kirjeeseenne pankinjohtaja Rydille. Siinä esitetty oli sana oikealla paikallaan! On yleensä tarkoin seurattava noiden Englannista päin johdettujen vapaamuurariherrojen hommia, sillä jos samankaltainen valuuttapoliittinen keikaus kuin se, mikä tapahtui viimeksi Suomen markan kiinnittämisen yhteydessä puntaan, jälleen toistuisi, on välttämätöntä tutkia k a i k k i a sitä seuraavia tai siihen liittyviä asianhaaroja paremmin kuin mitä viimeksi tapahtui.

Avoimessa kirjeessänne herra Rydille esittämiinne huomautuksiin nähden olisi Teidän lukijakunnallenne varmaankin kiintoisaa tietää, mitä mainiolla finanssimiehellä tri Schachtilla, jonka pätevvys tunnustetaan koko maailmassa, on sanottavaa autoritaaristen valtioiden finanssipolitiikasta. Pyydän sentähden koht. tilaa seuraavalle.

Mussolinin perustaman lehden nimeltä "Gerarchia" erikoisnumerossa ilmestyi m.m. tri Schachtin kirjoittama kirjoitus otsakkeella "Finanssitalous autoritaarisissa valtioissa". Sanottu artikkeli on finanssipiireissä otettu vastaan suurella mielenkiinnolla. Se onkin sangen opettavainen ja kuuluu seuraavasti (harvennukset ja väliotsakkeet toimituksen):

Italia ja Saksa loivat itselleen rahan.

T r i S c h a c h t i n k ä s i t y s "F i n a n s s i t a l o u d e s t a a u t o r i t a a r i s i s s a v a l t i o i s s a".

Sana Versailles on Saksassa vihattu, eikä sitä Italiassakaan rakasteta. Versaillesissa oli tarkoitus alentaa Italia toisen luokan valtioksi ja pyyhkiä Saksa kokonaan pois politiikasta. Tänään ovat nämä molemmat valtiot enemmän kuin vallanneet takaisin itselleen suurvalta-asemansa: B e n i t o M u s s o l i n i on luonut Imperium Romanumin ja A d o l f H i t l e r Suursaksan. Poliittisia tekijöitä olivat ne, joitten avulla Versailles voitettiin, Abessinian liittäminen Italiaan ja armeijan uudestaan luominen Saksan puolella. Poliittiset tehtävät olivat kuitenkin samalla taloudellisia, sillä ne vaativat hyvin huomattavaa rahoittamista. J o s r a h a o l i s i v a i n k u o l l u t t a m e t a l l i a, n i i n t u o r a h o i t t a m i n e n o i s i o l l u t m a h d o t t o m u u s. Sillä tuon metallin olivat Versaillesin rauhansopimuksen jälkeen suuret demokratiat ottaneet haltuunsa. Mutta ne olivat tehneet väärän laskelman: n i i d e n m e t a l l i o s o i t t a u t u i y h t ä h e d e l m ä t t ö m ä k s i k u i n n i i d e n p o l i t i i k k a k i n.

Italia ja Saksa loivat itselleen oman rahansa.

Niinkuin tiedämme on suurten valtiollisten yritysten rahoittaminen uudesti luodulla rahalla uskallettua. Meidän arvostelijamme osoittivat täydellä syyllä useisiin historiallisiin esimerkkeihin vedoten, miten ylenmääräinen valtioluotto on johtanut valtiofinanssien rappeutumiseen, valuutan huonontumiseen ja taloudelliseen lamaannukseen. Tahdon mielelläni myöntää tämän arvostelun oikeutuksen. Esimerkkien sarja ulottuu itse asiassa meidän päiviimme saakka.

Ei se seikka, että nuo autoritaariset kansat tuhlaisivat enemmän rahaa kuin muut, ole se, mikä eroittaa ne niistä, vaan se tosiasia, että ne ovat tehneet enemmän työtä kuin nuo toiset.

L a i n a t, joita Italiassa samoinkuin Saksassa on järjestetty miljaardisummiin, ja ne rajoitukset, joita kummassakin maassa on täytynyt tehdä yksityisten kansalaisten keskuudessa velvoitusten oikeudenmukaisen jakautumisen perusteella, eivät merkitse mitään muuta kuin uhrausta yleisedun hyväksi. Se seikka, että meidän autoritaariset hallituksemme voivat kansoilleen asettaa tuollaisia vaatimuksia ja uhrauksia on ihme, mitä muissa maissa pidetään todellisena arvoituksena. Me tunnemme Italiassa ja Saksassa tuon arvoituksen salaisuuden.

Se ei ole mitään muuta kuin kallionluja luottamus, mikä elähdyttää Italian kansaa Mussoliniin nähden ja Saksan kansaa Hitleriin nähden. Näiden molempien suurten valtiomiesten personallisuus on luonut tuon luottamuksen ja h e i d ä n s a a v u t u k s e n s a ovat luoneet sille järkkymättömän perustan. Täten on kaikki selitettävissä: työ, uhri ja luottamus ovat ne pilarit, jotka sekä tällä että tuolla puolen Alppeja ovat finanssirakennelman kannattimina. Rakennus on suurisuuntaisesti ja rohkeasti pystytetty ja sen kannattimet jäävät pysyväisiksi.

Kiinnostunut lukija.

Belgialaiset Puna-Espanjan taistelijat vaativat hyvitystä.

National Belge ilmoittaa, että ne lukuisat belgialaiset, jotka ovat taistelleet punaisen Espanjan puolella, aikovat aloittaa oikeudenkäynnin kommunistista puoluetta vastaan asioiden väärentelyn ja valheellisten lupausten takia.

Kommunistiset yhdistykset houkuttelivat useimmat näistä taistelijoista Espanjaan luvaten heille siellä oleskelun aikana 18 pesetaa päivässä, ja sieltä palattua 10.000 frangin palkinnon. Ne jotka osaksi vaikeasti haavoitettuina palasivat Espanjasta, eivät tietystikään ole saaneet penniäkään kommunisteilta ja aikovat nyt sekä yleisten kokousten että tilannetta selostavan julkaisun kautta tuoda ilmi totuuden tilanteesta Neuvosto-Espanjassa.

Eräs palanneista Espanjan-taistelijoista selitti, että n.s. "pomojen" lukumäärä kasvoi kommunistisessa Espanjassa päivä päivältä. Nämä eivät koskaan joutuneet tulilinjalle, vaan jakoivat keskenään suuria rahasummia. Taistelevien joukossa oli ainoastaan alimpiin kansanluokkiin kuuluvia, jotka olivat alituisessa vaarassa tulla joko moskovalaiseen tapaan murhatuiksi tai pakkotyöleireihin suljetuiksi, jos he osoittivat pienintäkään vastarintaa. Ainoastaan mitättömän pieni osa niistä lukuisista "rakkauslahjoista", jotka Ranskasta ja muista maista lähetettiin Neuvosto-Espanjaan, tuli koskaan taistelijoiden käsiin; suurin osa joutui aina kommunististen jakeluosastojen, jotka poikkeuksitta olivat juutalaisten hallussa, ahneisiin kynsiin.

SINIRISTI

J u l k a i s i j a :
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik. . . . . . 30:—
1/2 „ . . . . 18:—
1/4 „ . . . . 10:—
Irtonum. 1:50

Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy